

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1858 de M. A. P. A.
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român
Sibiu

Str. Șaguna 8

Abonamentul:
Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni 150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. — Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petiț 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul convenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Desăvârșirea necesară preotului

„Fiți desăvârșiți, precum și Tatăl vostru cel din ceruri desăvârșit este”.
(Matei 5, 48).

Iubite frate,

Ți-am vorbit pe larg în ultima scrisoare despre importanța și necesitatea unei vieți virtuose, despre exemplul viu de trăire și făptuire a păstorului de suflete, despre însemnătatea și valoarea calității lui morale, calitate fără de care orice propovăduire creștină rămâne un glas care «strigă în pustie», sau în cel mai bun caz ajunge să fie o bună veste, stingerită la fiecare pas de viața prihănită a vestitorului.

În ortodoxie însă păstorul de suflete este totdeauna și preot, este purtător al unui dar special, primit prin sfânta taină a hirotoniei. Darul acesta face din om un «slujitor al celor sfinte», un «ispravnic al Tainelor lui Dumnezeu». Păstorul de suflete este deci în ortodoxie și un liturghisitor.

În nici o altă chemare și funcțiune a misiunii sale preoțești nu ajunge preotul într'un contact atât de intim, atât de adevărat și substanțial, atât de viu și real cu Mântuitorul, ca în rolul său de liturghisitor. În sfânta liturghie preotul este făcut direct părtaș preoției Mântuitorului. Aici în sfânta Cuminecătură preotul poartă în mâinile sale pe însuși Dumnezeu Creatorul, pe Dumnezeu Mântuitorul nostru al tuturor. În această taină preotul vine în contact nemijlocit — întocmai așa pe cum au fost Apostolii — cu Iisus Hristos cel euharistic. Mânile noastre, buzele noastre, limba noastră ating Isvorul sfinteniei și în fiecare liturghie noi ne adăpăm din paharul vieții din Hristos Mântuitorul lumii. Aici preotul se întâlnește și intră într-o legătură personală și reală cu Mântuitorul.

Știu, iubite frate, că în toate zilele vieții tale ai fost deosebit de atent și foarte îngrijorat oricând a trebuit să întâlnești o persoană mai însemnată, sau să primești vizita unui superior. Ți-ai rânduit în asemenea împrejurări în chip cu totul special casa, ți-ai premenit hainele, te-ai gândit la toate amănuntele primirii și chiar la cuvintele cu care vei întâmpina pe superior. În fața lui ai avut apoi o atitudine de mare cuviință și de nețărmurit respect.

Dacă în felul acesta te-ai pregătit pentru primirea unui superior — care rămâne totuși numai un om, — gândește cum trebuie să te pregătești pentru întâlnirea ta cu Stăpânul vieții tale, cu Dumnezeu însuși? Gândește cât de curat trebuie să fie sufletul și trupul tău, pentru a atinge cu vrednicie, în sfânta liturghie, pe Iisus Hristos Mântuitorul nostru?

Mi-ai spus în repetate rânduri că, citind sfintele evanghelii, sufletul tău

s'a tulburat văzând indiferența, răceala, nepregătirea și răutatea cu care oamenii din vremea aceea au primit pe Mântuitorul. În cursul citirii și după aceea ai gândit adeseori că dacă ai fi trăit tu în zilele acelea, ai fi fost de sigur altfel. Ai gândit că te-ai fi pregătit stăruitor și ai fi primit cu nețărmurită dragoste, cu mare interes și cu toată cuviința în casa ta și în sufletul tău pe Mântuitorul. Ai gândit că ar fi fost pentru tine cea mai înaltă fericire să poți sta aproape de Hristos, să vezi lumina lui, să simți prezența lui și să vorbești cu însuși Fiul lui Dumnezeu.

Așa gândești despre trecut, — dar uiți cu mare ușurință datoria ta prezentă și nu-ți dai seama că în sfântul altar tu primești, tu întâlnești și intri în contact real cu Mântuitorul Hristos. Tu preot creștin, tu slujitor al altarului, adeseori nu ești cu nimic mai bun, nu ești cu nimic mai vrednic, — nu ești astfel decât ceea ce au fost contemporanii vieții pământești ai Mântuitorului...

Meditează deci, iubite frate, asupra faptului, că sfânta liturghie este actul cel mai sublim al preoției tale, și că în această slujbă întâlnești și primești real pe Fiul lui Dumnezeu. Și meditând asupra acestui adevăr vei înțelege cu ușurință motivele pentru care slujba de liturghisitor reclamă dela tine o stare de curățenie sufletească și trupească, o stare de puritate morală identică cu sfîntenia. Vei înțelege motivele pentru care cu drept cuvânt sfântul Ioan Gură de Aur a spus: «Când invocă pe Duhul sfânt și săvârșește înfricoșata jertfă, când neîncetat atinge cu mâinile sale pe Stăpânul tuturor lucrurilor, spune-mi în ce rang punem noi pe preot? Câtă curățenie sufletească și câtă pietate nu-i pretindem noi? Ce curate trebuie să-i fie mâinile, ca instrumente ale unor astfel de taine, ce curată trebuie să-i fie limba, însărcinată să pronunțe cuvintele acelea? Există oare un grad de sfîntenie și de curățenie, la care să nu fie dator a se ridica un suflet, care primește în el pe Duhul lui Dumnezeu? Atunci și ingerii înconjoară pe preot și tot corul puterilor cerești umplu tot locul dimprejurul sfântului altar într'u mărirea celui ce stă aici spre jertfire...

«Ce fel de om trebuie să fie cel ce este ambasador în fața lui Dumnezeu pentru întreg poporul și care cere ca Dumnezeu să fie îndurător pentru toate păcatele nu numai ale celor vii, ci și ale celor morți?» (Despre preoție, cartea VI, cap. IV). Cu adevărat, un asemenea om trebuie să fie plin de curățenie, de lumină și de toată sfîntenia.

Și vei înțelege în același timp motivele pentru care «Liturghierul»

Carte pastorală,

adresată clerului și poporului eparhial, de P. S. Sa
Episcopul NICOLAE COLAN al Clujului,
la Praznicul Învierii Domnului 1942

„Veniți de luați lumină”
(Din sfânta slujbă a Învierii)

Iubiții mei fii sufletești,

Bunul Dumnezeu ne-a învrednicit să săvârșim cu evlavie curgerea postului celui mare. Șapte săptămâni de-a arândul ne-am nevoit într'u omorârea poftelor noastre celor trupești, prin înfrânarea de bună voie. Am făcut-o aceasta fiind încredințați că numai scuturând cătușile ucigătoarelor patimi ale trupului putem purcede pe cărarea neprihănită a vieții într'u slobozenia lui Hristos. Căci patimile robesc spre moarte, iar înfrânarea slobozește spre viață.

La dulcea chemare a Maicii noastre Biserici am alergat cu toții să petrecem cu zdrobire de inimi pe Fiul lui Dumnezeu pe drumul negrăitelor Sale Patimi, ca să ne facem astfel vrednici și de izbăvitoarele roduri ale învierii Lui.

Văzutu-l-am intrând pentru cea din urmă oară în Ierusalimul ucigător de proroci — și un fior de mândrie sfântă ne-a străbătut sufletul când am auzit răsunând din pieptul mulțimilor obșteasca strigare de slavă: „Osana, Fiul lui David! Bine este cuvântat celce vine întru numele Domnului! Osana întru cei de sus!” (Matei 21, 9). Văzutu-l-am apoi în Vitană, în casa lui Simon leprosul, unde o muiere evlavi-oasă, cu mir de mare preț i-a uns trupul spre îngropare — și inima ni s'a umplut de duioșie. Văzutu-l-am la cina cea de taină, înconjurat de ucenicii săi, vestindu-și sărbătorește răscumpărătoarele Patimi și așezând taina preacuratei Împărtașanii întru care se vor izbăvi creștinii până la sfârșitul veacurilor — și inimile noastre s'au strâns de înfricoșatele vestiri ce s'au desprins depă buzele Mielului. Văzutu-l-am pradă uneltirilor mișelești ale căpeteniilor neamului iudo-

dă pe larg toată învățătura despre felul cum trebuie să se pregătească preotul prin rugăciune, prin meditație, prin ajunare și înfrânare pentru actul săvârșirii sfintei liturghii.

Ni se spune, și eu cred, că preoții aceia care s'au înălțat la gradul de sfîntenie cerut și «au săvârșit cu cuget curat sfintele taine, când sunt gata să-și dea ultima suflare, ingerii, la plecarea lor din lumea aceasta, le formează garda principală de jur împrejur, din respectul pentru taina ce-au purtat-o în sufletele lor», (Sf. Ioan Gură de Aur: Despre preoție, cartea VI, cap. IV). Fericii preoții aceia care ajung la această înaltă vrednicie morală, la această înaltă desăvârșire!

Al tău frate iubitor:
Pr. TEOFIL

vesc — și sufletul nostru s'a umplut de mânie stântă împotriva judecătorilor mincinoși. Văzutu-l-am ingenunchiat pe stânca din grădina Gefimani, rugându-se cu sudori de sânge în fața paharului jertfei pe care avea să-l bea până'n fund cu o dumnezeiască seninătate — și ne-am îngrozit de întunecata priveliște. Văzutu-l-am vândut de Iuda cel fără de lege — și ne-am cutremurat de fapta întunecată a celui ce nu s'a sfiit să dea în mâna ucigașilor pe bunul său învâfător și Stăpân. Văzutu-l-am făcut de ocară, scuipat și bătut de netrebnică obște întărită — și dreapta noastră tulburare nu mai avea margini. Văzutu-l-am suind sub povara crucii, sub a lacrimilor Maicii Sale și ale iubitului său ucenic Ioan, dealul Golgotei — și lacrimile noastre au curs șiroaie. Iar când l-am văzut răstignit pe cruce între doi tâlhari, apoi murind și îngropându-se cu svon de cântare lină, secase și izvorul lacrimilor noastre; nu mai puteam decât să murmurăm printre suspinuri rugăciunea: „Închinămu-ne Patimilor Tale, Hristoase; arată-ne nouă și mărirea învierii Ta...”

Ci iată că jalea noastră cumplită întru negrăită bucurie s'a întors, căci a treia zi „Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le”. Zăbranicul durerii s'a ridicat de pe ochii noștri înroșiți de lacrimi și duhul nostru se scaldă azi în baia de cerească lumină a învierii Domnului.

Prin părinteasca dragoste a Tatălui celui din ceruri și prin ascultarea credincioasă până la moarte a Fiului Său s'a șters păcatul. Povara lui nu ne mai apasă, osânda lui nu ne mai înfricoșează. Prin învierea lui Hristos boldul morții s'a frânt și nevătmător s'a făcut. Iadul s'a surpat, cu întinericul lui cu tot, și peste dărâmturile lui netezite raiu nou a înflorit, ca într'u el să se sălășuiască toți cei ce se împărtășesc din acelaș Pahar al vieții și din aceeaș Pâne cerească, pe care ne-a dat-o prin moartea Sa Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Cei ce vor gusta din acest Pahar și din această Pâne, care este Hristos, vor vedea cât e de bun Domnul... Umplea-se-va inima lor de mângăierile covârșitoarei Lui iubiri, pentru că din Patima lui preacurată și din slăvita Lui înviere vor învăța a cunoaște tot belsugul binecuvântărilor cari asleaptă dincolo pe toți cei ce aici, într'u neazuri și strâmtorați, plinesc porunca cea mare a iubirii de Dumnezeu și de oameni. Din luminatul praznic al Paștilor creștinești se vor încredința, că „nu sunt vrednice pătimirile vremii de acum să se asemene cu slava cea viitoare care va să se descopere într'u noi”, (Rom. 8,

18). Această slavă viitoare își va răsfărâge mângăetorele sale raze și asupra vieții noastre din veacul cel pieritor — și așa vom gusta măcar în parte — și aici pe pământ — dulceața raiului celui ceresc.

Iată, iubii mei fii sufletești, înlepciunea vestită până la sfârșitul veacurilor, de cuvântul Crucii care numai „pentru cei peritori este nebunie, iar pentru cei ce ne mântuim este puterea lui Dumnezeu”, (1 Cor. 1, 18). Iată covârșitoarea lumină care a strălucit în lume din mormântul întru care s'a culcat, trei zile, Domnul vieții, pentruca biruind moartea și înviind cu mărire, să dăruiască viață veșnică tuturor celor care cred întru însul.

Drept aceea, ascultați chemarea plină de dragoste sfântă rostită de părinții voștri cei duhovnicești din fața altarelor strămoșești noastre Biserici: „Veniți de luați lumină!” Veniți de vă împărtășiți din lumina pururea strălucitoare a iubirii și mării lui Hristos. Deschideți-vă larg porțile inimilor voastră, ca să străbătați în ele această lumină și să dobândiți astfel călăuză nescutită pe cărările întortochiate și pline de ispite ale vieții acesteia și să apropiați tot mai mult de înfloritele pașiști duhovnicești ale împărăției lui Dumnezeu.

Nici o întristare să nu întunece sau să umbrească măcar bucuria voastră din ziua praznicului sfințelor Paști. Știm că pentru păcatul neascultării de Evanghelie, pentru ispita trufiei și nesațului după deșarte mări, lumea se sbate în necazuri cumplite; toată făptura suspină — ca'n chinurile facerii — așteptând din nou punerea de fii ai lui Dumnezeu. Neamurile pământului și-au împrăștiat feciorii — și odată cu ei s'au împrăștiat inimile.

Este aceasta, dragii mei, o încordare eroică pentru legea lui Hristos și pentru dumnezeiasca lui rânduială care va trebui să se sălășuiască în lume. Conștiința părtășeniei noastre la uriașă năvală împotriva cumplitelui vrăjmaș ne înalță sufletele noastre, și în același timp ne întărește credința, că jertfele apărătorilor Crucii și dreptății lui Hristos nu vor rămânea fără roduri, ci îndurarea lui Dumnezeu va face să se plinească mângăetorele graiuri rostite de Domnul prin gura prorocului său Ieremia: „Eu îmi cunosc gândurile pe cari le am față de voi, gânduri bune și rele, ca să vă pregătesc un viitor cu nădejde. De mă veți căuta din toată inima voastră, mă veți afla — zice Domnul — și voi schimba răstăruștea voastră”, (Ier. cap. 29).

Cu asemenea gânduri și simțăminte să vă îndulciți sufletele în ziua marelui praznic al Invierii Domnului.

Incolo — „câte sunt adevărate, câte sunt cinstite, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt de iubit, câte sunt cu nume bun”, (Filipeni 4, 8), să Vă siliți a le face; și Dumnezeu păcii va fi cu Voi.

Iată, dragii mei fii sufletești, dumnezeieștile învățături și părinteștiile povăzuiți pe care vi le lăsmi cu toată dragostea mea, de praznicul sfințelor Paști, fiind încredințat că le veți pune la inimă.

Dorind din tot sufletul meu, ca sfințele sărbători să le petreceți sănătoși și plini de toată îndestularea duhovnicească — și să le ajungeți întru mulți și fericiti ani. Vă trimit solia creștină noastră birușă: Hristos a înviat!

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu-Tatăl și împărtășirea sfântului Duh să fie cu voi cu toți.

Data în reședința noastră episcopască, la praznicul sfințelor Paști din anul Domnului 1942.

Al vostru al tuturor de tot binele voitor:

† NICOLAE
episcop

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul

Telegraful Român

Din pastoralele arhieresti de Sf. Paști

— Spicuiri —

I

P. S. Sa Episcopul Veniamin al Caransebeșului adresează credincioșilor Săi părintești sfaturi și îndemnuri, spunând:

...Invierea lui Hristos este temelia credinței noastre, pentru că „de n'a înviat Hristos, zadarnică este propovădirea noastră” — ne asigură sfântul Apostol Pavel (1 Cor. 15, 14).

Biserica noastră are la temelia ei această credință în Invierea Domnului... toate vrăjmășiile îndreptate contra ei au rămas zadarnice, și nu au putut o clăti, deoarece este zidită pe temelia adevărului propovăduit de Iisus Hristos. De aceea trebuie, iubii credincioși, să ne alipim cu toată credința și cu tot sufletul nostru de Biserica noastră strămoșească ortodoxă, pe care a întemeiat-o și o conduce Mântuitorul Hristos, ca singurul ei cap, și prin urmașii apostolilor, cari sunt episcopii și preoții lor.

...Vremurile grele prin cari trecem, zăngănitul armelor, durerile și lipsurile cele multe ale vieții nu trebuie să ne întunece bucuria acestei sfinte zile a luminoasei „Invieri”, care este „praznicul praznic și sărbătoare este sărbătorilor”, „întru carea binecuvântăm pe Hristos întru toți vecii”.

Aceasta este ziua dragostei, a împăcării, „care a deschis nouă ușile raiului, Paștile cele ce sfințesc pe toți credincioșii”. Ca să putem simți în toată măreția lui bucuria acestui praznic, trebuie „să ne curățim simțirile”, ca să scoatem din inimile noastre toate patimile, făcând loc iubirii frățești.

Din această putere a dragostei, care covârșeste toate, răsar toate bunurile pentru sufletul nostru. De aceea lăsați la o parte toată grija cea lumească și grăbiți-vă cu mic cu mare, cu inimă curată și împăcați în suflet cu toții, ca să vă împărtășiți din bucuria acestui luminos praznic, plecându-Vă inimile la picioarele Mântuitorului, căci El ne spune: „Eu sunt Invierea și viața, cel ce crede în Mine, deși va muri, viu va fi”, (Ioan 11, 25). Faceți pe pe Hristos stăpân al vieții voastre, El să vieze în voi, cu darurile Sale cele bogate, cu iubirea Sa cea veșnică, ca să deveniți „făptură nouă”.

Ca să murim însă cu Hristos, trebuie să suferim cu El, „să ne lepădăm de noi, să luăm crucea și să-l urmăm Lui”. Eroii noștri scumpi merg la moarte pentru izbăvirea Patriei cu credința în Mântuitorul nostru Hristos, care-i călăuzește pe urmele jertfei spre a ajunge la viața cea veșnică pentru izbănda Crucii împotriva celor fără Dumnezeu. Poporul nostru, stând în slujba Țării și Neamului se roagă Tatălui ceresc, ca după ce a ajuns Vinerea Patimilor, să-i ajute, ca întreg Neamul, cu toți frații cari mai pătimesc sub stăpânire străină, să ajungă și Invierea la o nouă viață națională, căci „bine este, a fi toți frații împreună”.

„Români creștini”, adunați-vă cu toți în lumina caldă a credinței în Dumnezeu, pentru ca să primiți din înaltul cerului în sunet de clopote semnul credinței veșnice a Dumnepeului nostru ocrotitor, este îndemnul creștinesc pe care ni-l face vi-teazul și înțeleptul Conducător al statului în aceste vremuri de grea cumpănă, când se hotărăște soarta popoarelor pentru mulți ani înainte și pe care suntem dator să-l urmăm cu toți.

II

Din pastorală P. S. Sale Episcopului Nicolae al Orăziilor:

...Mare este astăzi bucuria oamenilor celor credincioși pe pământ și nespășă veselie ingerilor în ceruri. Și nu fără temel.

Căci Paștile sânt praznicul credinței noastre creștinești. Invierea din morți a Domnului ne arată limpede tuturor, că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, căci numai Dumnezeu fiind a putut să se

smulgă singur, cu putere și cu atâta mărire, din legăturile atotstăpânitoare ale morții și ale mormântului.

Paștile sânt în al doilea rând praznicul vieții. Noi dintru'nceput pentru viață am fost zidiți, pentru viața trăită întru fericita ascultare a poruncilor lui Dumnezeu. Dar, am căzut din harul acestei fericite stări și — prin neascultare — am deschis în lume drum larg și nefericit stricăciunii, păcatului și morții. Mântuitorul Hristos, ca un al doilea Adam, a biruit — prin Invierea sa cea preamărită și atotputernică — stricăciunea, a învins moartea și a deschis izvor nesecat de viață nouă.

Paștile sânt, în al treilea rând, praznicul de biruință al binelui asupra răului. În sguduitoră săptămână a patimilor cu sufletele cutremurate am văzut cum s'a deslănțuit toată ura și răutatea omenească, toate puterile răului și ale întunecului, împotriva Domnului și cum nu s'au liniștit, până ce nu L-au răstignit și nu L-au omorât ca pe un făcător de rele pe crucea de pe Golgota.

În praznicul luminat de astăzi aș dori mai mult decât oricând să mă cobor în căminurile și în inimile voastre ale tuturor, ca — în numele Domnului Hristos cel înviat din morți — să Vă mângâi pe toți pentru necazurile și greutățile de tot felul care știu că vă apasă pe cei mai mulți.

Pe câmpurile de bătălie se făurește, prin vitejia uimitoare și prin jertfa darnică a celor mai buni fii ai neamului, viitorul nostru și al urmașilor noștri. La această nouă zidire a viitorului românesc trebuie să ne luăm toți, și noi cel de acasă, partea noastră de jertfă. Și ni-o putem lua în mai multe feluri.

Întâi, să ne rugăm Dumnezeului părinților noștri, căci rugăciunea este cea mai puternică armă de luptă duhovnicească a bunului creștin.

Dar mai ales să ne rugăm în Dumineci și sărbători, când toți trebuie să ne plecăm genunchii în fața altarelor străbune și să sorbim putere din jertfa cea nesângeroasă a Domnului Hristos. Căci Dumineca e ziua de prăznuire a Invierii Domnului și a pogorării Duhului Sfânt, Dumineca e ziua întemeierii Bisericii, așezământul mântuirii noastre.

În al doilea rând să muncim cu îndoită hărnicie ogoarele străbune și să scoatem din glia lor frământată cu sudoarea noastră până cea de toate zilele pentru iubii noștri ostași de pe front, pentru pruncii noștri, nădejdea de mâine a neamului și pentru toți ceilalți fii ai țării.

În al treilea rând să jertfim din puținul nostru, ori de câte ori ni se cere, pe altarul bisericii și al patriei, pe masa orfanilor și a văduvelor de război, pe patul de suferință al răniților și al bolnavilor, pe vatra săracilor și a tuturor celor obidiți și dosădiți.

Dacă acestea le veți plini, binecuvântarea lui Dumnezeu cu voi va fi.

III

Din pastorală P. S. Sale Episcopului Andrei al Aradului:

O sete nepotolită după o viață nefârșită a sădit Dumnezeu în noi. Setea aceasta nu poate izvorî din trupul cel muritor, care este țărână și în pământ se întoarce, ci este glasul sufletului nemuritor, ce însetează după Dumnezeu cel „viu”, izvorul de Viață. Dumnezeu n'a făcut moartea, nici nu se bucură de pielea celor vii. El a zidit pe om spre nestricăciune, și numai prin pisma diavolului moartea a intrat în lume, ca plată a păcatului.

Din Invierea Domnului cunoaștem că Invierea nu vine decât după Golgota, și Viața cea veșnică nu răsare decât numai din biruința asupra morții. De aceea „păziți-vă întru dragostea lui Dumnezeu și așteptați mila Domnului nostru Iisus Hristos, spre Viața cea veșnică”.

Pentru vremea noastră se potrivește cuvintele psalmistului: „Ochii lui Dumnezeu spre neamuri privesc. Ne-ai cercat pe noi, Dumnezeule. Cu foc ne-ai lămurit pre noi, precum se lămurește argintul. Băgat-ne-ai pre noi în cursă, pus-ai ne-azuri pe umărul nostru, ridicat-ai oameni pe capetele noastre. Trecut-am prin foc și prin apă și ne-ai scos pre noi întru repaus”.

Nu va rămânea nevăgată în seamă de Dumnezeu, nici o picătură din sângele fiilor neamului nostru, acești „ostași ai lui Hristos, credincioși până la moarte”, cari de un an de zile luptă pentru apărarea Crucii. Eroii neamului pot spune și ei: „Împăratul lumii, pre noi cei ce murim pentru legile Lui, iarăși ne va învia cu Invierea de Viață veșnică”. Acest sânge de jertfă pregătește marea zi de Inviere și pentru țara noastră creștină.

VI

Din pastorală P. S. Sale Episcopului Vasile al Timișorii:

...Oricât de grea ni s'ar părea viața, în aceste zile de grea încercare pentru noi toți, pentru țara și neamul nostru, vestea bună a Invierii Domnului, vestea acestei biruințe asupra a tot ceea ce este suferință, durere și chiar moarte, e sortită să trezească în noi, ca buni căeștini, și buni români, deplină bucurie. Bucurie pentru nădejdea ce ni-o cheazășuește ea, că toată patima noastră de azi, tot sbuciumul și toată truda noastră vor fi, în cele din urmă, încununate de izbândă. Și oricât de întunecată ar fi noaptea durerilor și a îngrijorării noastre pentru viitor, soarele de Paști, răsărit din mormântul Domnului, o spulberă. Și într'aurește cu raze de strălucire nădejile noastre de viitor. Căci puterea credinței noastre creștine, întemeiată pe Invierea Domnului, e sortită să ne fie reazim în toate încercările. Și apărătoare față de toate loviturile soartei, ori cât de grele ar fi ele, oricâtă tulburare și amărăciune ar aduce în sufletele noastre.

„Glia noastră strămoșească este azi răscolită de morminte noi, până în cele mai îndepărtate întinderi ale ei. Morminte cari ascund sub țărâna lor floarea tinereții noastre românești. Aceste vieți tinere s'au jertfit, privind spre Cel Răstignit, pentru izbănda Crucii Lui și pentru desrobirea pământului țării noastre, în care se proslăvește numele Lui cel prea sfânt. Jertfa erorilor noștri, apuși în morminte, asemănându-se — oricât de slab — cu jertfa Celui ce a apus în mormântul dela poalele Golgotei, ne îndreptățește să nădăjduim, ca din ele să isvorască Invierea neamului. Cum a isvorât din mormântul Domnului mântuirea a toată suflarea din lume.

Dar, pentru ca roadele jertfei lor să nu se spulbere prin nevrednicia noastră, a celor de acasă, se cere ca și noi, călăuziți fiind de lumina Invierii, să ne străduim ca, prin toată gândirea și viețuirea noastră, prin toată lucrarea și așteptările noastre să le cinstim amintirea și să sporim prețul jertfei lor, făcându-l viu și lucrător pentru întărirea și înălțarea din viitor a neamului și pentru refacerea hotarelor țării.

„Să ne învățăm — la lumina Invierii — să prețuim, mai mult ca până aci, pacea și curățenia familiei, sfințenia legăturii dintre soț și soție, dragostea de copii și respectul față de părinți, cari toate formează cheagul vieții noastre deobște și cheazășuesc trăinicia și înălțarea din viitor a neamului nostru. Să ne rugăm Domnului Dumnezeului nostru, ca darul de sus, pricinit de Invierea Fiului Său, să ne împunernicească a înstăpâni în țara noastră o viață nouă, mai creștină, plină de duhul înaintașilor, mari români și buni creștini. O viață românească și creștină, în stare să ne asigure, odată cu reînvierea sufletului neamului, și reînțregirea, după dorurile și nădejile ei avântate, a hotarelor țării, astăzi atât de nefiresc schimbate. Ca în lăuntrul lor să se poată adăposti, în chip firesc și liber, toată suflarea românească, oriunde și în orice obidă s'ar sbate.

Dogma Învierii, element dinamic al vieții creștine

Dogma nu-i numai o formulă rigidă și seacă a credinței creștine, ci și sâmbure care germinează și rodește viață morală; ea naște norma morală, care îndrumază și călăuzește pașii vieții noastre pe cărările ce duc la desăvârșire și sfințenie. Cu alte cuvinte, dogma, — înșușită nu numai mintal, ci și duhovnicește și însoțită de puterea harului divin și de contribuția strădaniei noastre personale — nu-i un element static, ci unul dinamic, afirmare și promovare a vieții creștine.

Acest adevăr se constată mai evident și mai din plin cu privire la dogma Învierii din morți a Mântuitorului. Dogma Învierii nu-i numai însăși temelia sistemului dogmatic al creștinismului, ca una care-i dovedește dumnezeirea și îl deschide perspectiva eshatologică, — ci este și element de bază, dinamizare și susținere a vieții creștine. Mărturisirea clasică a Sf. Ap. Pavel: „Dacă n'a înviat Hristos, zadarnică este atunci propoveduirea noastră, zadarnică însă și credința noastră”, (I Cor. 15, 14) exprimă nu numai adevărul că cu Învierea Mântuitorului stă sau cade întreg creștinismul, ci și — cel puțin indirect — adevărul că fără dogma Învierii viața noastră este zadarnică, fără sens și neproductivă.

Ce însemnează viața omului fără adevărul Învierii Domnului, ne ilustrează foarte bine situația sf. Apostoli în intervalul de timp, în care nu aveau convingerea tare și nestrămutată, că Mântuitorul a înviat cu adevărat; erau timizi, retrași și ascunși de frică, statici, pentru că în răstimpul acesta nu trăiau certitudinea împlinirii marelui minuni. De îndată ce, însă, în inimile lor s'a statornicit credința puternică în Înviere (desigur și în urma învestirii lor cu puterea de sus a sf. Duh, condiționată și aceasta de Înviere!), sf. Apostoli au devenit îndrăzneți, curajoși, vajnici și neobosiți crainici ai învățaturii Stăpânului. Ei au devenit o forță dinamică din momentul în care au crezut și mărturisit cu Petru: „Pe acest Iisus l-a înviat Dumnezeu, cărula noi toți suntem mărturie”, (Fapte 2, 32). Învierea Mântuitorului a fost pentru sf. Apostoli nu numai piatra de temelie și obiectul de căpetenie al propoveduirii lor, ci și puterea care-i stimula, susținea și întărea în muncă, luptă și suferință: „Și cu mare putere mărturiseau apostolii despre Învierea Domnului Iisus”, (Fapte 4, 33). Când sf. Apostol Pavel vorbea lui Festus despre Învierea Mântuitorului, procuratorul l-a socotit nebun, iar Pavel drept răspuns a zis: „Nu sunt nebun, puternice Festus, ci grădesc cuvintele adevărului și ale înțelepciunii”, (Fapte 26, 25). Paginile Sf. Scripturi cuprind mărturii bogate despre dinamismul excepțional, cu care adevărul Învierii a investit pe sfinții Apostoli (Cf. Fapte 2, 32; 3, 15, 26; 4, 10; 5, 30; 13, 30—37; 26, 23; 28, 31).

Învierea lui Iisus este temelia nemuririi noastre și chează la învieri noastre la a doua a Sa venire în lume: „Cel ce a înviat pe Hristos din morți, va face vii trupurile voastre cele muritoare”, (Rom. 8, 11). Dacă Hristos n'ar fi înviat, ar fi însemnat că nici noi nu vom învia și că odată cu intrarea noastră în răceala și întunecimea mormântului se pune capăt și vieții noastre. În acest caz, „suntem mai de plâns decât toți oamenii”, (I Cor. 15, 19). Însă „acum Hristos a înviat din morți, s'a făcut începutul celor adormiți... Căci precum toți mor în Adam, așa toți vor fi făcuți vii în Hristos” (I Cor. 15, 20 și 22).

Învierea Mântuitorului dă vieții noastre o perspectivă de dimensiuni cerești și infinite, care depășește limitele strâmte ale imanenței și saltă în transcendență.

Această perspectivă de dimensiuni cerești, deschisă nouă prin Înviere, dă vieții noastre o semnificație înaltă și un sens sublim. Din realitatea ei rezultă concluzia logică, că noi nu trăim pentru pământ și vremelnice, ci pentru cer și veșnice.

Credința nestrămutată în Învierea Domnului și viețuirea potrivită întru toate acestei credințe este însăși condiția și calea fericirii și mântuirii noastre: „Că de vei mărturisi cu gura ta pe Domnul Iisus și vei crede în inima ta, că Dumnezeu l-a înviat din morți, te vei mântui” (Rom. 10, 9).

Dogma Învierii inspiră și orientează toată viața noastră. Când știm că viața noastră nu se isprăvește odată cu moartea fizică, ci se continuă în perspectiva eshatologică, când știm că prin Înviere ajungem la judecată, atunci ne alcătuim cu totul altfel viața noastră: ca pentru cer și veșnicie, și nu ca pentru pământ și vremelnice! Ea intensifică și dinamizează strădania noastră morală, căci prin Înviere știm că ajungem la viață și fericire veșnică, pe care nădăjduind-o, îndurăm toate necazurile și chinurile, numai ca să ne unim pentru totdeauna cu Hristos: „Celor ce prin răbdarea lucrului bun caută slavă și cinste și nestrăcătune, viața veșnică”, (Rom. 2, 7). Ne dă încredere și putere de rezistență și luptă cu toate greutățile vieții acesteia trecătoare, inspirându-ne duhul de jertfă în toate acțiunile noastre.

Doamne Iisuse Hristoase, ajută-ne să fim vrednici de Învierea Ta din morți!

Preot Dr. C. Sârbu

Sfintele Slujbe din Săptămâna mare

În catedrala din Sibiu Sfintele slujbe din săptămâna mare s'au desfășurat într-o atmosferă de adâncă evlavie și mare participare de popor credincios.

La toate a slujit P. S. Episcop al Maramurășului, Dr. Vasile Stan, cu mare sobor de preoți.

I. P. S. Mitropolit Nicolae a fost împedecat de-a servi, aflându-se suferind.

Joi seara a predicat P. C. Prot. Prof. Aurel Nanu, Vineri seara la Prohodul Domnului a rostit o cuvântare P. C. Prot. Mihail Neagu, în ziua 1 de Paști s'a citit luminoasa Pastorală a I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, iar a doua zi de Paști a predicat I. P. C. Sa Părintele Arhim. Vicar Teodor Scorobet.

Nr. 18.400/1941

Circulară

Cătră Onorați Membrii Clerici și mireni ai Adunării protopopești electorale din Protopopiatul Orăștiei

În temeiul delegației date la 9 Februarie 1942 de către Prea Veneratul Consiliu Arhiepiscopesc din Sibiu, pentru săvârșirea alegerii de protopop al Orăștiei și în conformitate cu dispozițiile Regulamentului în vigoare, de procedură la alegerea de protopopi în Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia și Sibiu, am onoare a convoca la ședință Consiliul protopopesesc, pe ziua de 24 Aprilie a. c. ora 9 a. m. în școala confesională din Orăștie, pentru examinarea cererilor introduse la Concurs și pentru stabilirea tabloului de candidare la postul de protopop al protopopiatului Orăștiei.

Totodată convocăm pe aceeași zi, — 24 Aprilie a. c. — Adunarea electorală protopopească, în biserică parohială din Orăștie, la ora 10-30 a. m., la slujba Învocării Duhului Sfânt și la deschiderea adunării electorale pentru săvârșirea alegerii de protopop.

Sibiu, 7 Aprilie 1942.

*Arhim. Teodor Scorobet
Comisar consistorial*

Probleme-Recensii-Comentarii

Conferințe preoțești. — În 19 și 20 Martie 1942 s'a ținut în Brad adunarea despărțământului Zarand al Asociației clerului „Andrei Șaguna”, sub președinția P. C. părinte protopop Ioan Iudrei. Prezenți toți preoții tractului.

În prima zi dimineața, după slujba Învocării Duhului Sfânt la care a predicat părintele Axente Ursa-Luncoiu de sus, despre fariseism în diferitele sale aspecte, mănecând dela cuvintele sfântului evanghelist Luca 12, 1—7, preoții au trecut în sala festivă a căminului cultural, unde părintele protopop, în cuvântul de deschidere a ședinței, pune la sufletul preoțimii porunca ceasului: trăirea în Hristos și înduhovnicirea vieții credincioșilor, îndemnând preoțimea să se facă „tuturor toate” pe teren religios, cultural și social pentru o cât mai reușită pastorație.

Cucernicii preoți, președinți ai grupurilor religioase, au făcut dări de seamă despre activitatea celor 5 grupuri religioase ale tractului Zarand în cursul anului 1941/42.

S'a citit bine documentata conferință despre „Datoriile credincioșilor în timp de război”, de părintele Aurel Barna-Mesteacă.

În urma unor discuții la care au luat parte P. C. protopop, C. preoți Iosif Tisu senior, Gheorghe Bona, Hariton Eșanu și Ștefan Corpadea, pentru o mai intensă activitate a grupurilor religioase, s'a decis ca'n satele cu populația mai adunată la un loc, să se coordoneze programul cercurilor religioase cu al cercurilor culturale ale învățătorilor, cu program dublu: religios și cultural național.

După amiază s'a slujit vecernia de un sobor de preoți, la sfârșitul căreia părintele Tiberiu Perian-Crișan a citit o instructivă meditație, în vederea mărturisirii preoților, mănecând dela cuvintele: „Dar pe când oamenii dormeau, a venit vrăjmașul, a semănat neghină în grâu și s'a dus”, (Mat. 13, 25).

A urmat mărturisirea preoților.

A doua zi s'a slujit sfânta liturgie a darurilor mai înainte sfințită, de un sobor de preoți în frunte cu P. C. părinte protopop. Strana a fost susținută de corul preoților, a cantorilor din tract și a elevilor gimnaziului de fete din Brad sub conducerea părintelui Virgil Perian-Brad. La priceasnă a citit o meditație părintele Ștefan Corpadea-Zdrapți pornind dela cuvintele „Dumnezeu este scăparea și nădejdea noastră și ajutor grabnic la vreme de necaz” (Ps. 45, 1). A urmat împărlășirea preoților, cantorilor și a membrilor Oștii Domnului din tract. Apoi s'a slujit parastas pentru preoții, cantorii decedați din protopopiat.

Trecându-se în Căminul cultural, părintele protopop, adresându-se cantorilor și ostașilor Domnului, îi îndeamnă să colaboreze la o cât mai intensă viață spirituală a parohiilor din care fac parte prin pilda vieții lor de fiecare clipă.

În atenția generală și-a citit părintele Virgil Perian-Brad o binevenită conferință despre datoriile și purtarea cantorilor în sfânta biserică, înainte și în timpul sfintelor slujbe.

Mai mulți cantori și ostași Domnului au executat diferite privesne vechi și cântări de ale Oștii Domnului.

În numele cantorilor din protopopiat mulțumește părintelui protopop și părintelui conferențiar, — pentru grija și sfaturile folositoare ce li s'au împărlășit, — cantorul N. Criștiu-Crișcior. — Pr. Ștefan Corpadea.

— În ziua de 26 Martie 1942 preoții protopopiatului Avrig s'au întrunit în conferință de primăvară, în fruntea comună Avrig.

În cadrul serviciului divin, părintele Marcu Budac-Arpașul de jos, a ținut

o meditație [Col. I 12, 17], cu subiect potrivit vremilor de azi. În decursul serviciului toți preoții s'au mărturisit și împărlășit cu sfintele taine.

Conferința și-a continuat desbaterele într-o clasă a școlii primare din loc, începându-se cu „Impărate Ceresc”. Președinția conferinței este luată de P. C. domn Aurel Nistor, protopopul tractului. Deschizând ședința urează bun venit preoților noi.

După aceea își desvoltă conferința: Contribuția preotului la consolidarea noii Români. Arată rolul preotului român în trecutul depărtat și apropiat al neamului, atinge evenimentele actuale și scoate concluzia că țara noastră se va așeza pe temelii noi.

În partea a doua a programului se trece la partea administrativă. Se explică felul cum să se întocmească conturile de gestiune, cum să se facă rapoartele ș. a.

Preoții cer între altele ca prestația de muncă obștească, cerută prin lege oricărui cetățean al statului, să fie în așa fel satisfăcută încât autoritatea lor morală, în mijlocul poporului, să nu fie știrbită.

De încheiere, în numele preoților, se expediază o telegramă I. P. S. Sale Mitropolitului nostru Nicolae, cu ocazia împlinirii vârstei de 60 de ani, urând ani mulți și fericiri înaltului Chiriarch. — Pr. Axente Tomuș.

— Preoțimea ortodoxă a tractului Mercurea s'a întrunit în conferință pastorală, sub conducerea P. C. Sale părintelui Dumitru Ciuchendea protopop, într-una din salele școlii primare din loc. Părintele Ioan Venica citește meditația despre sfânta Cuminecătură.

În ședința de după amiază urmează darea de seamă a părintelui Ioan Luca despre activitatea pastorală a preoțimii tractului în 1941.

Părintele Nicolae Fora face darea de seamă despre activitatea cercurilor pastorale-religioase ale despărțământului, accentuând roadele lor bine-făcătoare.

Părintele Nicolae Opreș s'a ocupat, în darea sa de seamă, despre activitatea așezămintelor religioase.

S'au citit lucrări apoi de preoți Ioachim Marcu-Tău și Ioan Marcu-Păuca. Părintele protopop le întregeste prin sfaturi și îndemnuri date preoțimii de-a sta mereu de pază în mișcarea sectară.

Ședința se încheie cu indemnul P. C. Sale părintele protopop de-a face la timpuri potrivite misiuni în parohiile cu sectari. — Pr. Ioan I. Popa-Rociu.

— În 11 Martie a. c. s'a ținut conferința preoțească a preoțimii din tractul Oltul, în parohia centrală Șercaia. La ora 8 în biserică parohială s'au săvârșit sf. slujbă, utrenia cu mărturisirea preoților și sfânta liturghie înainte sfințită, cu împărlășirea tuturor cucernicilor slujitori.

Au rostit cu acest prilej meditații: înainte de mărturisire C. părinte Simion Iacob și înainte de cuminecare C. părinte Al. Florea.

La ora 10, în cancelaria oficiului protopopesesc, Prea C. părinte Chirion Marcu protopopul tractului a deschis conferința cu o înșuflețită cuvântare, prin care slujitorii sânt chemați la cea mai îndatoritoare acțiune misionară.

Președinții celor 5 cercuri religioase își citeșc rapoartele de activitate a cercurilor, ear părintele Al. Florea, ca secretar al conferinței, prezintă darea de seamă de activitatea despărțământului pe 1941.

C. părinte Valeriu Voineag din Brașov evocă impresii și constatări din călătoria misionară a episcopatului ardelen în Basarabia și Transnistria.

Pentru subiectul „Preotul misionar în fața sectelor religioase, mijloace pentru stăvilirea propagandei sectare și readucerea celor rătăciți la credința bisericii” — lucrat și prezentat biroului de toți preoții — C. pâr. Mircea, citind lucrarea cuceririi sale, aduce câteva norme și mijloace de acțiune dintre cele ce se cred mai potrivite.

După unele comunicări și ordine, P. C. părinte protopop Chirion Marcu aduce mulțumiri tuturor celor ce au contribuit cu lucrările lor la desvoltarea subiectelor stabilite, cât și celor ce au luat parte activă prin sugestiile date și face urarea ca întorcându-se fiecare la parohia sa, să aducă cât mai mult spor și binecuvântate roade misionare în via Domnului. — Coresp.

Mari bucurii sufletești la închisoarea din Sibiu

De câteva luni părintele Ștefan Moraru, preotul catedralei, a fost numit provizor duhovnic al penitenciarului din Sibiu. Sf. Sa a îndrăgit îndată aleasa misiune ce i s'a încredințat și a făcut tot ce i-a stat în putință ca să vină în ajutorul sufletesc al deținuților, peste 300 la număr. A început a-i cerceta prin cele spre a-i cunoaște și a-i mângâia. Apoi prin slujirea sfintei liturghii cu răspunsurile date de deținuți în 2 voci și instruiți tot de părintele Moraru și adunările religioase dela vecerniile din postul mare, se silea să-i înalte sufletește și să-i povățuiască pe căile Domnului, îndemnându-i la spovedanie.

Dar nu numai atât, ci găsind câțiva buni creștini, cu dare de mână, a reușit să adune frumoase daruri pentru împodobirea capelei cu vestimente preoțești, cărți și odoare. Și astfel prin daniile familiilor Pinciu, Droc și Bădiță din Rășinari s'au cumpărat un rând de odăjdii, cărți de ritual, un epitaf, cădelniță, cruce și altele, în valoare de 72 mii lei. Sfințirea acestor odoare s'a făcut în Duminica Floriilor după sfânta liturghie. Cu acest prilej a predicat la sfânta liturghie părintele N. Vonica, iar după sfințirea odoarelor a vorbit Sf. Sa părintele Șt. Moraru, mulțumind celor ce au jertit pentru podoaba Casei Domnului.

În vremea postului s'au spovedit și s'au împărtășit cu sfintele taine aproape toți deținuții. În Joia Mare deținuții au luat parte la slujba sfintei liturghii și sfințirea Paștilor și deniilor, slujite de părintele Șt. Moraru și N. Vonica, iar Vineri s'a săvârșit taina sf. Maslu tot de preoții sus amintiți. În sfârșit părintele Moraru a slujit pentru deținuți sfânta înviere noaptea la ora 5, împreună cu sfânta liturghie. Iar în a doua zi de Paști lanțul bucuriilor sufletești pentru deținuți s'a încoronat cu sfânta liturghie slujită tot de preoții Șt. Moraru și N. Vonica, împreună cu arhidiaconul I. Circov. Cu acest prilej părintele Moraru a citit deținuților înălțătoria Pastorală de Paști a I. P. Sf. Mitropolit Nicolae. Iar la sfârșitul liturghiei un frumos grup de surori din Oastea Domnului, cari veniseră cu daruri pentru cei închiși departe de familiile lor, au cântat o duioasă cântare religioasă. Apoi părintele N. Vonica în câteva cuvinte a lămurit rostul și lupta Oastei Domnului. Deținuții erau așa de mișcați sufletește, încât unul din ei a luat cuvânt și a mulțumit cu lacrimi în ochi, pentru dragostea fraților ostași ai Domnului.

Cu acestea șirul bucuriilor sufletești dela închisoarea din Sibiu a ajuns o culme înaltă. Părintele Șt. Moraru și aici ca în tot locul unde a fost chemat de Stăpânul său, poate fi mulțumit că truda și alergările Sf. Sale au dat roade frumoase.

Remarcăm, că slujba Învierii la acest penitenciar nu s'a mai săvârșit până acum, dar se va continua în fiecare an pentru învierea și întărirea și a acestor lăviți de amară soartă.

Prăznuirea Învierii Domnului printre răniții noștri dragi

Grija, față de cei în suferință, o am socotit, totdeauna, ca o obligație mare a oricărui suflet de creștin; este o obligație ce izvorește din porunca dumnezească: „Să iubești pe deapropoalele tale, ca însuși pe tine”... și care ne este explicată atât de măreț în pilda „Samariteanului milostiv”.

Această obligație este însă mai categorică azi, ca oricând.

Avem atâtea suferinzi, doar în jurul nostru, semeni căzuți între tâlharii credinței creștine, — cari așteaptă în toate clipele o mână întinsă spre alinaarea suferințelor lor.

Biserica noastră socotește această ajutoare a fiilor ei, aflați pe patul durerii, ca cea mai importantă misiune a ei.

De aceea și de praznicul Învierii Domnului a ținut să ducă lumină de bucurie și nădejde prin toate spitalele noastre de răniți, aflați aci la Sibiu, întărind și îmbărbătând, în credința lor, pe iubiții noștri răniți.

Toți răniții din toate spitalele locale au fost mărturisii și împărtășii, și spre a arăta felul purtării de grijă al conducătorilor acestor spitale, luăm spre exemplificare spitalul Z. I. Nr. 476 de sub destoinicia și părinteasca conducere a distinsului prof. univ. Dr. E. Țeposu, secondat în greaua-i misiune de harnica și neobosită Dsale soție, dna Gina Țeposu, care, adevărat, ca o măică iubitoare, față de proprii săi fii, îngrijește neobosită de răniții aflați acest spital.

Această distinsă română nu poartă numai de paradă vestmântul „Crucii Roșii”, ci se jertfește pentru ideea sublimă a acestei instituții.

Ce bine ar fi pentru neamul nostru, dacă și alte femei de-ale noastre și-ar înțelege astfel rostul lor în aceste clipe grele ale neamului!

S'ar găsi în adevărata ținută a femeilor creștine cu suflet de româncă iubitoare de patrie.

Răniții din acest spital trăesc ca într-o adevărată familie. Iar conducătorii spitalului nu lipsesc un moment, din mijlocul lor. Astfel Sf. Paști au fost petrecute întreolaltă.

În prima zi s'a slujit și aci slujba Învierii și li s'au împărțit răniților Sf. Paști, iar s'fesorul spitalului a luat dejunul împreună cu răniții într-o bucurie și dragoste de nedescris.

A doua zi de Paști răniții au dat o reușită șezătoare culturală și patriotică. La această întrunire familiară, pe lângă nelipsiții Dr. E. Țeposu, comandantul spitalului și dna G. Țeposu, au mai luat parte P. C. părinte Dr. D. Stăniloae, rectorul Academiei teologice cu dna, prof. Gidionescu cu dna, dna Dr. Măcelariu, Dr. Hager medic cpt. precum și numeroși domni și doamne din societatea sibiană.

Reușita șezătorii a fost mai presus de așteptări.

Seninătatea, pacea sufletească, curajul și răbdarea în suferință a soldaților răniți, au fost relevate și recunoscute atât de P. C. părinte Dr. Stăniloae, care a vorbit de încheere din partea publicului asistent, cât și de dl prof. Dr. E. Țeposu în cuvântul său de mulțămire, adresat tuturor.

Atât răniții spitalului, cât și publicul participant, au trăit într-adevăr clipe de adevărată înălțare sufletească, fiind conștienți, că nu se puteau petrece sărbătorile Învierii Domnului mai potrivit și mai creștinește.

Pr. I. T. Munteanu

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul
Telegraful Român

Praznicul duhovnicesc dela mănăstirea Sâmbăta de sus

În Vinerea izvorului tămăduirii din acest an a avut loc la mănăstirea dela Sâmbăta de sus obișnuitul pelerinaj.

Pelerinii veniți în număr destul de mare, față de timpurile grele ce le străbatem și de vremea ploioasă, au avut mari bucurii duhovnicești.

S'a slujit sfânta Liturghie atât la altarul mănăstirii, cât și în aerul liber. I. P. S. Sa a hirotonit cu acest prilej pe Cuv. prodiaccon Arsenie Boca întru ieromonah, iar pe tânărul absolvent de teologie Vasile Șortan întru diacon pentru trebuințele mănăstirii.

Predica înălțătoare și duioasă a I. P. S. Sale a stors lacrimi pelerinilor.

A urmat sfințirea apei la fântâna tămăduitoare și un sf. Maslu cu mare sobor de preoți.

Mănăstirea lui Constantin Brâncoveanu a reînviat în toată puterea duhovnicească. Peste Iara Oltului suflă cu putere duhul lui Dumnezeu prin mijlocirea mănăstirii reînviată din mormântul în care o așezaseră adversarii neamului și ai credinței drepte.

Din prilejul

vizitei dnei Alexandrina Cantacuzino la Sibiu în sărbătorile Paștilor, comitetul Societății ortodoxe naționale a femeilor române, filiala Sibiu, a ținut o importantă ședință Miercuri, 8 Aprilie ora 5 d. a. dnei Alex. Cantacuzino, președinta generală a Societății, salutat cu simțite cuvinte de dna Sofia Șt. Metes, președinta Filialei Sibiu, a dat îndemnuri impresionante la muncă și a promis sprijinul pentru deschiderea la Sibiu a unui internat pentru elevele școlilor secundare.

Păr. Dr. D. Stăniloae a elogiat activitatea uriașă a dnei Alex. Cantacuzino și a mulțumit pentru ajutorul promis în vederea deschiderii unui astfel de internat la Sibiu.

INFORMAȚIUNI

Mulțămire. Înalt Prea Sfinția Sa Mitropolitul nostru Nicolae mulțamește tuturor celor ce i-au trinitis felicitări și urări de sfintele Paști și le împărtășește arhierestii binecuvântări.

Dispoziție salutară. Ministerul culturii naționale a dispus, la legătură cu terminarea anului școlar, ca în cursul lunii Iunie a. c. elevii, însoțiți de profesorii lor, să viziteze sfintele noastre mănăstiri, muzeele, locurile istorice și instituțiile cu renume ale țării.

La Crucea de pe dealul Felea-cului s'a slujit o impresionantă solemnitate a Învierii Domnului, la care au asistat numeroși credincioși, sosiți dela Turda și din alte orașe ale țării. Dela București a venit dna Alexandrina Cantacuzino, însoțită de dnele Mioara general Pleni-canu și Sofia Metes din Sibiu. Slujba Învierii, făcută sub auspiciile Societății naționale a femeilor ortodoxe, a fost săvârșită lângă troiță de preotul Bunea, ajutat de teologul Todea. După terminarea slujbei, a rostit o frumoasă cuvântare dna Alexandrina Cantacuzino, spunând că această Cruce nu este semn de resemnare: e semnul biruinței neamului nostru asupra vrăjmașilor; Crucea aceasta ne arată drumul spre victoria noastră finală. Dna Cantacuzino mulțamește dlul general Vălcu, prefectul județului Turda, pentru înfăptuirea inițiativei, luate de Societatea femeilor, de-a înălța această grăitoare troiță pe dealul Felea-cului.

Serviciul militar. Decretul-lege dela 25 Martie 1942 stabilește durata serviciului militar, pentru toate armele, la doi ani.

Incorporarea tinerilor, cari au implinit 20 de ani, se va face la 15 Octombrie al fiecărui an.

Dela catedrala ortodoxă din Beiuș. Toate predicile din săptămâna Paștilor și dela praznicul Învierii au fost roștite anul acesta, în catedrala dela Beiuș, de P. Sf. Sa Episcopul Nicolae al eparhiei Orășlii. P. S. Sa a predicat despre: Apostolul Iuda, Lăpădarea și căința apostolului Petru, Domnul în grădina Ghetsimani, Cu Domnul pe drumul crucii, Cele trei cruci de pe Golgota, Învierea Domnului. — Cuvintele P. S. Sale a fost urmărite cu cea mai adâncă evlavie de mulțimea credincioșilor.

Act de mulțămire. În numele sfintei biserici din Crihalma, protop. Cohalm, exprim mulțămirea noastră lui Ioan Vlad și soției sale Maria născută Bucuța, pentru darul unui rând de sfinte ornate, în valoare de 12.000 lei făcut bisericii noastre. — Pr. Dionisie Bucur.

Studenți din Transnistria la universitățile din Iași și București. Președintele Asociației românilor transnistreni, dl N. P. Smochină, ceruse în Ianuar a. c. dlui guvernator prof. Alexianu acordarea de burse pentru intelectualii moldoveni din Transnistria, cari urmează să-și completeze studiile la universitățile din țară. Dl guvernator a aprobat 50 de burse à 5000 lei lunar, ear dl ministru al culturii naționale, I. Petrovici, a dispus primirea studenților transnistreni la universitățile din Iași și București. Astfel, în ziua de 25 Martie 1942, s'a desfășurat la universitatea din Iași solemnitatea primirii primului grup de studenți moldoveni din Transnistria: 16 studenți și 27 studenți. În grija deosebită ce o poartă autoritățile noastre față de generația românilor transnistreni, un nou grup de studenți va veni curând la universitatea din București.

Autori români traduși în limba germană. O mare editură din Viena va publica, în curând, în limba germană, operele complete ale scriitorilor români Ionel Teodorianu și Liviu Rebreanu.

Și ziarele sânt mai scumpe. Cu ziua de 28 Martie 1942 s'au scumpit și ziarele din țara noastră. Ziarele bucureștene, care au săptămânal cel mult 60 pagini, se vând cu 5 lei exemplarul, cele cu cel mult 30 pagini săptămânal, cu 3 lei. Ziarele din provincie au să se vândă cu 3 lei exemplarul, fără considerare la numărul paginilor.

Comemorare. Cu prilejul împlinirii a 350 de ani dela nașterea vestitului pedagog Ioan Amos Komensky, orașul Praga a comemorat pe acest mare învățat printr-o conferință ținută la postul de radio praguez. Komensky-Comenius, născut într-o comună din Moravia, la 28 Martie 1592, făcuse parte din Biserica Fraților Cehi, al cărui șef a și ajuns. În timpul războiului de 30 de ani a trebuit să părăsească țara împreună cu alți frați, protestanți, și să treacă în Germania, Polonia, Ungaria, unde a lucrat câțiva ani, ca pedagog, apoi în Olanda, — aici, la Amsterdam, a răposat în 1670. A îmbogățit știința pedagogică a timpului său cu valoroase opere, Pomenirea lui este astfel deplin meritată.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminica Tomii în 12 Aprilie 1942 servește I. P. C. Arhimandrit Teodor Scorobet înconjurat de un sobor de preoți și diaconi dela centru și provincie. Predică I. P. C. Arhimandrit Teodor Scorobet.

Citiți și răspândiți

Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericească. Apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Redacția și Administrația: Sibiu, Academia teologică „Andreiană”. Redactor: Prof. Dr. Grigorie T. Marcu. Abonament anual, Lei 400.

Editura și tiparul Tipografiei Arhiepiscopale